den grooten geurigen tuin naar huis. Ze schonk zelf afternoon-tea dien middag, en Rolf Kempenaer was verwonderd over de scherts en de dartelheid van zijn vrouw.

Hij durfde niet hopen, dat ze weer de Lily van vroeger worden zou. Maar toen vele dagen kwamen en gingen, die hem weer het oude, verloren gewaande geluk terug gaven, verdween de pijnlijke groef uit zijn voorhoofd, die Lily voor het eerst in haar droom ontdekt had.

Op een avond, dat hij uitsprak zijn dankbaarheid voor het geluk dat ze hem gaf, vertelde ze hem haar droom, en hoe die droom haar een openbaring geweest was.

non ben geworden, is het niet jongen, maar *zoover* is het nog niet met mij, want ik houd nog veel te veel van het heerlijke rijke leven. Luister, ik zal je vertellen, waarom ik hier ben:

„Ik ben in dit klooster Notre Dame, om mijn rol van „Celeste Aurore" in „De Non", het nieuwe stuk van Mc. Master, in te studeeren. Je herinnert je zeker nog wel, hoe hij er altijd op gesteld is alles zoo natuurgetrouw mogelijk weer te geven, en daarom werd ik weggehaald uit mijn luxe-nestje in Londen om hier een paar weken binnen de kloostermuren door te brengen.

Ik kwam hier pas enkele dagen geleden aan, maar Donald,

Notre Dame Klooster, 30 April....

Beste Don....

Waarom heb ik nog geen antwoord op mijn brief gekregen? Je moest je toch schamen *mij*, „Londen's mooiste actrice" zoo heelemaal vergeten te zijn. Weet je je niet meer te herinneren, hoe je me in Londen soms drie brieven per dag stuurde en ik er altijd minstens één moest beantwoorden.... alleen maar om te weten, dat ik gezond was?

Donnie, ik ben down. Die korte tijd, dat ik hier in het klooster ben, heeft me zooveel geleerd.... zoo ontzettend

H. van Meegeren.

Met dezen meer dan gewoon begaafden en door de critiek ook algemeen bijzonder goed beoordeelden schilder, is 't gegaan als met zoo velen, die oorspronkelijk voor een ander beroep bestemd, de waarheid bevestigden van het spreekwoord, dat het bloed kruipt waar het niet gaan kan.

Bestemd om in Delft tot ingenieur te worden opgeleid, maakte hij er uitmuntende vorderingen. Maar een prijskamp onder de studenten uitgeschreven, waaruit hij, met een intérieur van de Sint-Pieterskerk, met glans als eerste naar voren kwam, zal er wel toe hebben medegewerkt dat de ambities, zich geheel te geven aan teekenen en schilderen, hem tenslotte te machtig werden. Toch blijft hij nog eenigen tijd, verwerft onder de hand in een verrassend korte spanne tijds de acte Middelbaar Teekenen en geeft er zijn collega's als assistent les. Een uitnoodiging om leeraar te worden aan de teekenacademie in den Haag slaat hij af, omdat hij zich tenslotte geheel wil wijden aan de kunst. Hij teekent en schildert kerkintérieurs. Maar ook het figuurstuk, het strandleven en het intieme moderne huiselijke intérieur heeft zijn liefde. Kinderen argeloos spelend in het zand in duin en aan 't strand, geestig geziene scènetjes in de kinderkamer waarvan het anecdotische wordt

geadeld door een verbluffend kundige en vlotte makelij, geitjes grazend in het duin, studiekoppen van ezels en koeien verrassen den minnaar van kunst door innigheid van observatie waarvan het sentiment gedragen wordt door een teeken- en aquarelleertrant die men virtuoselijk zou kunnen noemen indien ze niet zoo gevoelig was. Moeders met kinderen schildert hij, maar weer zoo geheel anders dan de Haagsche en Larensche binnenhuisschool ons die heeft leeren zien, breed en raak en toch met een teere fijnheid, een blondheid en doorzichtigheid van toon, waarin men voelt dat hij de zilte strandatmosfeer in haar werking bestudeerd heeft en dat men luminist kan zijn zonder een étiket van overdreven schelle kleuren. Integendeel, alles is fijn en delicaat aan deze in als zilveren lichtintensiteit badende strandtafereelen, terwijl de studiekoppen, indien de trant niet een merkwaardige moderniteit verried en beslist dateerde uit een periode na de Fransche en Amsterdamsche tranche de vie, wat grondigheid van observatie betreft aan een Cuyp, een Potter en Nicolaas van Berchem zouden kunnen doen denken.

Wij reproduceeren hier enkele werken van den in Deventer geboren schilder, die buiten kijf een mooie toekomst tegemoet gaat en al flink op weg is, zich tot een der aanzienlijkste vertegenwoordigers der moderne Hollandsche kunst te ontwikkelen. R.

De Liefde die te laat kwam

Uit het Engelsch door Dicky Wafelbakker

Notre Dame Klooster, 25 April...

Beste Donald.

De kloosterklok luidt het Angelus... Ik kijk uit het venstertje van mijn slaapkamer en zie de zon bloedrood achter de heuvels ondergaan.... Alles is zoo heerlijk kalm en vredig hier.... een plaats, waar men rust vindt, als men zoo moe is van de wereld daar buiten....

Heel in de verte hoor ik kinderstemmen....

Donald, zie je nu aan mijn handschrift, dat *ik* het ben, die je schrijf? Ik.... Mercy Reed.... de actrice, die je vier jaar geleden in het gezicht uitlachte, omdat je zoo wanhopig-ernstig, akelig-ernstig verliefd op me was! Ik zie in gedachten den bekenden rimpel tusschen je zwarte wenkbrauwen te voorschijn komen.... den rimpel, die er altijd kwam, als je over iets nadacht. Je zult denken, dat ik ik heb nooit, in mijn drukste dagen, terwijl wij repeteerden van 's morgens tot diep in den nacht, geweten, dat ik *zoo* moe was.... Voor het eerst, sinds jaren, geloof ik, dat ik mezelf ben.... Er is zoo iets vredigs hier en *het* leven in Londen lijkt me zoo ver af.... En *toch* vond ik het vreeselijk hierheen te moeten gaan.... Maar de Kunst is een strenge meesteres, die gehoorzaamd *wil* en *moet* worden....

Vertel me nu eens, Donald, wat doe *jij* nu? Waar ben je op het oogenblik? Ik stuur dezen brief maar naar je bankiers die hem wel zullen doorzenden.

Ik wilde dat je even de zilveren klokjes het Angelus hoorde luiden.... En de zonsondergang.... Jij hield altijd zoo van de natuur.... Donald, vertel me eens, ben je me vergeten? Het zou geen wonder zijn, want ik ben zoo onaardig tegen je geweest, is het niet? Zie je er nog zoo typisch jongensachtig uit? Weet je je nog wel te herinneren, dat men je nooit au sérieux kon nemen?.... Ik geloof, dat ik je verdriet heb gedaan indertijd, is het niet, jongen.... Het *eerste* verdriet lijkt altijd het ergste....

Wil je me heel gauw antwoorden? Ik blijf hier nog twee weken. *Dan* weer terug naar West End en mijn luxe-nestje.... Maar ik vind het op het oogenblik zoo heerlijk mezelf te zijn.... Schrijf me heel gauw.

Mercy Reed.

veel.... maar het meest van alles heeft het me duidelijk gemaakt, dat ik een slavin.... een slavin van de Kunst en.... van het Publiek ben geweest.... Even gehoorzaam als Zuster Engelica hier dagelijks op gezette tijden eten, drinken, bidden, zingen, de bel luiden moet.... had *ik* te repeteeren, te leeren en te spelen....

Gisteren zond ik een telegram naar Mc. Master, waarbij ik hem vroeg, direct over te komen. Hij kwam hier aan om ongeveer drie uur en ik ontving hem in een spreekkamertje, zóó klein, dat twee menschen er zich nauwelijks konden bewegen.

„Ik ben zoo moe!" zei ik hem.... „Ik ben niets anders dan een slavin!"

Hij keek mij aan. „Een slavin, Mercy? *Wie* is er eigenlijk vrij?"

„Ik ben alleen maar een voorwerp. Kunst trekt aan de koorden en *ik* speel.... dans, doe wat zij wil."

„Wij zijn *allen* marionetten," antwoordde hij.

„Maar ik ben het zoo moe." Ik weet, dat mijn stem bitter klonk....

„Mercy, in *dit* opzicht ben je als alle anderen.... Ze komen me smeeken hen te helpen, te laten toonen, wat ze kunnen. En als ze het bereikt hebben en de heele wereld aan hun voeten ligt, zeggen ze dat ze er *genoeg* van hebben....